

Això és meu, de Marta Alonso Sánchez

Sóc un gat, un gat negre per ser més precisos, i sóc un dels animals més intel·ligents que existeixen, a vegades, fins i tot, més que alguns humans. També, he de dir, sóc realment adorable i el meu nom és Infanticida. Sí, pensareu que és un nom estrany, però això es cosa de l'humà amb qui visc; de fet, a mi no em molesta. El que sí que em molesta és quan tots aquells gats del carrer vénen a casa. Per què el meu humà els fa més cas que a mi? I fins i tot els dóna salmó, allò que a mi només em dóna en ocasions especials. Això sí que em fa empipar.

El meu humà sovint porta a casa una humana que sí que em fa cas. Ella juga amb mi, em dóna menjar del bo... El que passa és que em va prometre que vindria avui, però no ha aparegut en tot el que portem de dia, així que estic més empipat que mai.

M'assec a les escaletes del jardí, fa bon dia i això em fa fàstic, a més a més fa una calor infernal, odio l'estiu. Prefereixo els dies de pluja, quan no hi ha ni un sol gat estúpid i jo sóc l'únic important, els dies de fred al costat de la xemeneia i observar l'humà i els seus amics jugant a algun joc de taula.

M'aixeco, crec que em rostiré com un pollastre si continuo al sol. El jardí és ample, verd, hi ha unes quantes plantes, que m'agrada mossegar, a un dels costats, i una caseta, on mai em deixen entrar, a l'altre. Veig aquell gat blanc, que sempre està menjant, i un altre de color negre i rogenc, que sol emporcar-ho tot amb les seves peülles brutes, tinc ganes de fer-los fora o potser alguna cosa pitjor.

Vorejo el jardí, mentre miro de mala gana com el gat blanc es menja el meu sopar. Bé, potser les llaunes que em compren a mi són de més qualitat, però m'empipa no ser l'únic que importa. És a dir, jo sóc més maco que tots aquests gatots estúpids que sempre estan aquí molestant! M'apropo a les flors. Tinc clar que les roses estranyes de color vermell, que quasi sembla negre, no les he de tocar. Són les preferides de l'humà i, tot i que em sento una mica abandonat, em tracta el millor que pot, a més a més, tants anys vivint amb ell, crec que li

tinc una mica d'afecte. Em decideixo per les flors blanques, mai m'han agradat els colors clars, i, durant una estona, em dedico a destrossar-les. De tota manera, amb tots aquests gats fastigosos per aquí, ningú se n'adonarà, que he sigut jo.

Una estona i una planta destrossada després, em sento més calmat. Decideixo que ja m'ha cansat tant de gat per aquí, i em llanço a sobre del gat brut, li esgarrapo la cara i miolo violentament. El gatot intenta defensar-se, però de seguida m'avorreixo de molestar-lo, i marxa el més ràpid que pot. Havia pensat de fer el mateix amb el gat blanc i gras, però prefereixo entrar dins de casa. Ja se n'anirà quan s'acabi el menjar de marca barata.

Passo per la porta, netejant les meves potetes a la catifa que hi ha expressament per això. Veig l'humà a la cuina, preparant una llauna de tonyina bastant gran. No puc evitar el bavejar, l'olor és tan bona... M'hi apropo i li toco, amb el morret, la cama. M'assec i miro cap a dalt, esperant a veure si me'n dóna una miqueta.

Al principi, l'humà intenta raonar amb mi, em vol convèncer que no és per a mi, però després d'una estona d'ullets, n'aconsegueixo una mica al meu platet. Es nota que és de marca, té un sabor realment bo.

Un cop acabo de menjar, em llepo les restes de la cara. M'agradaria fer la migdiada, però quan sento el soroll de la porta, corro a veure què passa. Amb tota l'emoció, espero que sigui la meva humana favorita; en veure que és la veïna que demana sucre, em deprimeixo de cop. Torno a estar tan empipat com abans.

M'estiro al sofà, des d'aquí es veu tot el jardí. Ara que no hi ha gats és molt millor. Tanco els ulls, potser quan em desperti tot anirà més bé, però em ve una idea al cap. Vull aconseguir l'atenció del humà, vull una tarda tranquil·la, només tots dos veient programes estúpids a la televisió. Penso una gran varietat de plans i poc a poc els vaig executant. M'hi apropo.

Començo per miolar, de més flux a més fort, per cridar la seva atenció, però només aconseguixo que em doni, amb la seva pota d'humà, suaument, un

cop al cap. Després intento tocar-lo amb el morret, però només aconsegueixo un "ara no, estic ocupat", i així amb la gran majoria dels meus plans.

Només em queda l'últim. Pot ser que només em faci cas per dir-me que el que he fet no està bé, però val la pena. Afilo les ungles al rascador que em van comprar quan només tenia un parell de mesos i, acte seguit, miolo i m'apropo a les cortines. No em feia cas?, doncs ara me'n farà. I començo a destrossar les cortines, allò que se'm dóna millor que res en aquest món és destrossar coses. El més probable és que en compri de noves aviat i a més a més, així puc calmar-me una estona mentre que la humana arriba i em porta alguna coseta bonica.

Estripo la preciosa tela amb les meves ungles, esmicolant les cortines tant com puc, fins i tot m'hi llanço des del sofà per arribar a les parts més altes. Poc després només queden les restes i tinc la sensació d'haver fet un treball fantàstic.

Un cop he admirat el meu treball, dono la volta i la meva humana preferida m'agafa en braços. Estava tan concentrat que no l'he sentida arribar. Miolo i li llepo suaument la cara, mentre ella passa la seva pota d'humana pel meu llom i comença a dir-me coses boniques. Sé que sóc molt maco, però no m'importa que m'ho diguin mil vegades.

En deixar-me a terra, la humana em toca el cap amb el seu morret i es gira cap a l'humà. Ell porta una estona queixant-se de l'horrible destí que han patit les cortines, però a mi m'és igual. Camino cap a ell i el toco un altre cop amb el morret. Li demano disculpes amb un miol fluixet i frego suaument el meu cap a la seva cama. Potser no m'he comportat prou bé, però ell també deu haver volgut atenció en algun moment de la seva vida.

M'assec al sofà un altre cop, aquesta vegada entre els meus dos humans preferits. Sembla que quan la humana és amb nosaltres les coses siguin més senzilles entre l'humà i jo, però crec que he de fer un esforç per entendre'l. Al cap i a la fi, és ell qui em dóna de menjar.